

тут спершу спека вразила розкішне поле
відтак приїхали забрали решту запалили
розріджену пшеницю виїла за день за ніч
до колоска останнього пожежа-ненажера
пустився дощ (кому потрібен ?)
принишло неприборкне полум'я
притухло й сірий пил розхвилювався
над ранком — жодної (шукай !) сльози-роси
кульбаби розлетілися (хто їх просив ?)
і сиплють сніг легкий по полю
(ой вітре вітре — пожалій !)
у подір'явленій кишені — порожня бездонна
а може просто тільки голод замість шлунку
лежить дівча стебло стирчить з її зіниці
стебло крихке стебло пшениці що не визріла
сухе заламане але — стебло

зривається нізвідки чорний ворон
що виклює безжалісно
останнє зернятко —
мов око

Збірка « [Щодень щокрок](#) ».